

елементи, будучи по-разному об'єднаними, приводять к образованию различных структур). Транскультурные ткани как бы сотканы из различных нитей и различным образом. Поэтому на уровне транскультурности вновь возникает высокая степень культурной дифференциации и многогранности, отнюдь не меньшая, чем та, которая имела место между традиционными отдельными культурами. Но сейчас эти различия больше не определяются через сопоставление четко определенных культур (как в мозаике), а являются результатом транскультурных сетей, которые одновременно имеют как нечто общее, так и отличное от других, демонстрируя частичное совпадение и различие в одно и то же время. Механизмы различий стали более сложными, но различия стали прежде всего поистине культурными, непосредственно не вытекающими из географического положения или национальной принадлежности, а являющимися следствием процессов сугубо культурного взаимного обмена.

Кроме того, такие транскультурные сети более способны аффилироваться с другими, чем это было характерно для старых культурных идентичностей. Они включают в себя сегменты, которые также встречаются в других сетях, и, следовательно, представляют собой точки аффилирования между различными транскультурными формами. Новый тип дифференциации по самой своей структуре скорее благоприятствует сосуществованию, чем борьбе.

Таким образом, концепт транскультурности позволяет увидеть совершенно иную картину отношений между культурами. Не картину изолированности и конфликта, а картину обмена и взаимодействия. Если представленная концептуализация современной культуры в эпоху глобализации является релевантной, тогда задачи для будущего в области образования и воспитания должны решаться только через обращение к концепту транскультурности.

Список использованных источников

1. Welsch, W. Transculturality – the Puzzling Form of Cultures Today. From: Spaces of Culture: City, Nation, World, ed. by Mike Featherstone and Scott Lash, London: Sage 1999, 194-213.
2. Herder, Johann Gottfried. Outlines of a Philosophy of the History of Man. New York: Bergman, 1966.
3. Adorno, Theodor W. Negative Dialektik, Gesammelte Schriften. Vol. 6. Frankfurt a.M.: Suhrkamp, 1984.
4. Горбунова Л., Гриценко Т., Гомілко О. та інші. Мультикультурна освіта: досвід США та його інтерпретації в українському контексті // Філософія освіти. Philosophy of Education: наук. часопис. – 2013. – № 2 (13) – К.: Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова. – С.166-220. www.philosopheducation.com
5. Imai, Y./Wulf, Ch. (eds.): Concepts of Aesthetic Education. Mynster/New York: Waxmann, 2007.
6. Huppauf, B./Wulf, Ch. (eds.): Dynamics and Performativity of Imagination. The Image between the Visible and the Invisible. New York: Routledge, 2009.
7. Georgi, V.B. (ed.): The Making of Citizens in Europe: New Perspectives on Citizenship Education. Bonn: Bundeszentrale für Politische Bildung, Schriftenreihe Band 666, 2008.
8. Berger, Peter L., Berger, Brigitte and Kellner, Hansfried. The Homeless Mind. Modernization and Consciousness. New York: Random House, 1973.
9. Bell, Daniel. The Winding Passage. Essays and Sociological Journeys 1960-1980. Cambridge, Mass.: Abt Books, 1980.

References

1. Welsch, W. Transculturality – the Puzzling Form of Cultures

Today. From: Spaces of Culture: City, Nation, World, ed. by Mike Featherstone and Scott Lash, London: Sage 1999, 194-213.

2. Herder, Johann Gottfried. Outlines of a Philosophy of the History of Man. New York: Bergman, 1966.

3. Adorno, Theodor W. Negative Dialektik, Gesammelte Schriften. Vol. 6. Frankfurt a.M.: Suhrkamp, 1984.

4. Gorbunova L., Grytsenko T., Gomilko O. et al. "Multicultural Education: American Experience and Its Interpretation in Ukrainian Context" (October, 10, 2013) / Philosophy of Education: Research Journal. – 2013, №2 (13)

5. Institute of Higher Education NAPS of Ukraine, National Pedagogical Dragomanov University, 2013.- С.166-220. www.philosopheducation.com

6. Imai, Y./Wulf, Ch. (eds.): Concepts of Aesthetic Education. Mynster/New York: Waxmann, 2007.

7. Huppauf, B./Wulf, Ch. (eds.): Dynamics and Performativity of Imagination. The Image between the Visible and the Invisible. New York: Routledge, 2009.

8. Georgi, V.B. (ed.): The Making of Citizens in Europe: New Perspectives on Citizenship Education. Bonn: Bundeszentrale für Politische Bildung, Schriftenreihe Band 666, 2008.

9. Berger, Peter L., Berger, Brigitte and Kellner, Hansfried. The Homeless Mind. Modernization and Consciousness. New York: Random House, 1973.

Bell, Daniel. The Winding Passage. Essays and Sociological Journeys 1960-1980. Cambridge, Mass.: Abt Books, 1980.

Gorbunova L. S., Candidate of philosophical sciences, associated Professor, Leading Research Fellow of Institute of Higher Education of the National Academy of Pedagogical Sciences of Ukraine (Ukraine, Kyiv), lugor2048@gmail.com

Transcultural concept as basis for a new educational paradigm

Contemporary context of civilizational transition creates socio-cultural challenges for education. How to learn to live in a multicultural world in the face of increasing globalization, integration and information revolution, which multiplies the difference? What is the concept of culture can be the basis for the transformation of education and humanitarian policy in general? The article deals with the dynamics of understanding of culture in the concepts of individual cultures, interculturality, multiculturalism and transculturality. It is concluded that concept of transculturality is descriptive and normative relevant to form a new educational paradigm.

Keywords: culture, transculturality, intercultural education, multicultural education, globalization, new educational paradigm.

Горбунова Л. С., кандидат філософських наук, доцент, провідний науковий співробітник Інституту вищої освіти Національної академії педагогічних наук України (Україна, Київ), lugor2048@gmail.com

Концепт транскультурності як основа нової освітньої парадигми

Сучасний контекст цивілізаційного переходу формує соціокультурні виклики для освіти. Як навчитися жити в мультикультурному світі в умовах зростаючої глобалізації, інтеграції та інформаційної революції, яка примножує відмінності? Який концепт культури може бути підставою для трансформації освіти та гуманітарної політики в цілому? У статті розглядається динаміка осмислення культури в концептах окремих культур, інтеркультурності, мультикультурності і транскультурності. Робиться висновок про дескриптивну та нормативну релевантність концепту транскультурності для формування нової освітньої парадигми.

Ключові слова: культура, транскультурність, інтеркультурне виховання, мультикультурна освіта, глобалізація, нова освітня парадигма.

* * *

УДК 130.2

Пучков О. О.

кандидат філософських наук, доцент,
начальник факультету, Військовий інститут
телекомунікацій та інформатизації Київського
державного університету телекомунікацій
(Україна, Київ), uvarkina@gambler.ru

ПРОЦЕС ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ ТА ЙОГО ВПЛИВ НА ПІДГОТОВКУ ВІЙСЬКОВИХ ФАХІВЦІВ

В статті розглянуто вплив євроінтеграції вищої освіти в Україні на процес гуманізації і демократизації вищої військової освіти. Національна система освіти, складовою частиною якої являється військова освіта, відкриває можливості до реальної інтеграції України до Європейського освітнього простору. Орієнтиром успіху на Болонському шляху України стає

гармонія традицій та інновацій у системі вищої освіти в цілому та професійної підготовки військової еліти зокрема, що підтримується тісною співпрацею держави.

Ключові слова: *євроінтеграція, вища освіта, вища військова освіта, військової фахівці.*

Початок XXI століття відзначений в Україні прискоренням розвитку вищої освіти: кількість студентів наблизилася до показників провідних країн Західної Європи – Німеччини, Великобританії, Франції та Італії; значно зросла кількість молоді, яка після закінчення середньої школи вступає до вищих навчальних закладів (ВНЗ), з поміж них і до вищих військових навчальних закладів (ВВНЗ); вектор державної освітньої політики спрямовано на формування розвиненої і самодостатньої людини, професіонала й особистості.

На практиці це означає необхідність підвищувати освітній рівень суспільства, забезпечувати високу якість освіти та професійну мобільність випускників ВНЗ на ринку праці. Відповідно до Національної доктрини розвитку освіти в Україні в XXI столітті такі завдання реалізуються в умовах значної інтенсифікації європейських інтеграційних процесів.

Один з найважливіших кроків у цьому напрямі – підписання у 1999 р. членами ЄС та іншими державами Болонської декларації про утворення Європейського простору вищої освіти. Цим був розпочатий “Болонський процес” прискореного розвитку університетського рівня вищої освіти і створення сприятливих умов для освітньо-наукових обмінів і співпраці у фундаментальних і прикладних дослідженнях. У цьому контексті слід відмітити дослідження таких відомих учених, як В.П. Андрущенко, В.Г. Кременя, М.З. Згуровського, С.М. Ніколаєнка, Є.І. Сокола, М.Ф. Степка та інші.

Національна система освіти, складовою частиною якої є військова освіта, відкриває можливості до реальної інтеграції України в європейський освітній простір. Проте, аналізуючи моделі, структуру, зміст, а також критерії і методику оцінювання якості професійно-практичної підготовки майбутніх військових фахівців до стандартизованих загальноєвропейських вимог, ми стикаємося з цілою низкою інтеграційних проблем.

Метою статті є виявлення проблемних аспектів інтеграції вищої військової освіти як складової загальнодержавної системи освіти України в європейський освітній простір.

Виходячи з того, що військова освіта повинна забезпечувати відтворення інтелектуального потенціалу військової галузі та сприяти зміцненню обороноздатності держави відповідно до Конституції та законів України і з мети дослідження необхідно поставити такі завдання:

– зважаючи на сучасні інтеграційні процеси, варто зазначити стратегічні завдання реформування військової освіти;

– необхідно визначити основні напрями реформування військової освіти, як складової системи освіти України;

– для успішної інтеграції в європейський освітній простір потрібно виділити шляхи реформування військової освіти.

Багатоступенева модель освіти в Україні суттєво відрізняється від світових стандартів, відповідно до яких курс вищої освіти поділено на два цикли: бакалаврський і магістерський. “Підготовка фахівців з вищою освітою в Україні, – підкреслює Г. Бойко – традиційно здійснюється за “проміжним” освітньо-кваліфікаційним рівнем “спеціаліст”, аналогів якому у світовій освітній практиці не існує [1, с. 7]. Природно, що це створює суттєві проблеми з визнанням дипломів і працевлаштуванням наших співгромадян в інших країнах світу. Ще більше проблем, на наш погляд, пов’язано з підготовкою магістрів у ВВНЗах, незважаючи на те, що в нормативних документах ВВНЗів відмічено, що ОКХ – 9 це нормативний документ, який є складовою галузевої компоненти державних стандартів вищої освіти, у якій узагальнюються вимоги з боку держави, світового товариства та споживачів – випускників до змісту освіти навчання. За тотожністю назви криється суттєва змістовна відмінність, адже в українському освітньому просторі “магістр” є освітньо-кваліфікаційним рівнем, а у світовій практиці – реально діючим науковим ступенем.

Освітні стандарти спеціальностей в Україні зумовлюють, насамперед, підготовку за напрямом, а потім за конкретною спеціальністю, що передбачає набагато ширший спектр умінь і навичок і, відповідно, професійних обов’язків майбутніх військових фахівців. Широка спеціалізація випускників з огляду на тенденції сучасного внутрішнього і зовнішнього ринку праці, з одного боку, підвищує шанси працевлаштування фахівців на різних посадах у межах галузі, а з другого – сучасному роботодавцю потрібні фахівці, які здатні на високому професійному рівні виконувати професійні обов’язки. У військових умовах це призводить до низки проблемних моментів. Передусім те, що зміст професійно-практичної підготовки військових фахівців визначається освітньо-професійною програмою (ОПП). Болонська угода передбачає створення єдиного освітнього простору з уніфікованими навчальними планами, що, природно, вимагає перегляду чинних ОПП підготовки фахівців усіх спеціальностей. По-друге, суттєвою перешкодою на шляху до міжнародної освітньої та професійної інтеграції випускників ВВНЗ України створює й існуюча система підготовки й оцінки навчальних досягнень студентів (курсантів), зокрема, підсумкова оцінка якості їхньої підготовки. Система, загальноєвропейська в Україні, за вимогами та процедурою реалізації докорінно відрізняється від європейської.

Ключовою вимогою Болонської декларації є кредитно-модульна система, яка розглядає реорганізацію навчального процесу як органічне поєднання модульних технологій і залікових одиниць виміру засвоєння навчального матеріалу (залікових кредитів). Співставляючи вимоги Болонської декларації з рівнем освіти і науки в Україні, слід констатувати, що соціально-економічна криза в Україні, яка сформувалася за останні 10-15 років, суттєво спотворила і систему державної вищої освіти. Акцент на суму знань, який домінує в сучасних українських програмах, уже не досягає поставленої мети через непомірну навчальну інформацію, а крім цього, має як мінімум три інші недоліки.

По-перше, український тип вищої освіти, збагачуючи студента (курсанта) і науковця непомірним освітнім багажем, недостатньо формує наукове мислення, яке включає передусім розуміння зв'язків між науковими поняттями і категоріями в межах як окремої дисципліни так і науки в цілому. По-друге, у підготовці військових кадрів з вищою освітою в Україні простежується відсутність глибокої мотивації не тільки для самостійної роботи під час навчання у ВНЗ, а й подальшого їхнього працевлаштування. І по-третє, яке тісно пов'язане з другим, але є одним із визначальних критеріїв Болонського процесу, – реалізація Європейської кредитно-трансферної системи (ECTS) сприятиме підвищенню мобільності студентів (курсантів) під час переходу з однієї навчальної програми на іншу, включно з програмами післядипломної освіти.

Традиційний спосіб навчання у ВНЗ пов'язаний в основному з вербальними методами. Найважливіша форма передачі інформації – лекція. Однак цей спосіб передачі інформації, що перейшов до нас із середньовіччя, давно не виправдовує себе. Враховуючи фізіологічні і психологічні особливості людської пам'яті, різний тип нервової системи студентів (курсантів), різний рівень мотивованості і мобільності навчання, необхідно визнати, що коефіцієнт корисної дії лекції часто не перевищує 15 %. Другим серйозним недоліком лекційного методу є те, що студенти (курсанти) не беруть активної участі в процесі пізнання, пасивно сприймаючи інформацію.

З огляду на це можна дійти висновку, що кількість лекцій варто скоротити, а збережений час використати на ефективніші системи навчання (семінари, наукові дискусії, тематичні бесіди тощо). На превеликий жаль, у нас цей процес проходить складно. У контексті цього автори навчального посібника “Вища освіта України і Болонський процес” підкреслюють необхідність нових підходів до організації самоосвіти студента (курсанта), переорієнтації із суто лекційно-інформативної на індивідуально-диференційовану, особистісно-орієнтовану форму навчання, відповідно впроваджуючи аналогічний принцип оцінювання знань студентів (курсантів). Умова нарахування кредитів – навчальне навантаження має містити в собі 50 і більше відсотків самостійної роботи студента (курсанта).

Виконання цих завдань нині неможливе без залучення значних масивів інформації, включно новітніх досягнень науки і техніки. Крім того, у сучасному підході до організації навчального процесу вирішальне значення відіграє спосіб подачі (організації) навчальної інформації. Під цим мається на увазі не традиційна методика викладання, а новітні методичні підходи до організації навчального процесу. У контексті традиційної інформаційної довідкової лекції на самостійне опрацювання додаткових навчальних посібників відводилося до 30 % навчального часу. Проте власне кількість часу не визначає ефективності такої роботи, особливо в умовах навчання у ВНЗ.

Самостійна робота студентів є складовим елементом їхнього навчального процесу. Вона сприяє вихованню в майбутніх військових фахівців самостійності і творчості, які, у свою чергу, свідчать про рівень готовності до професійної діяльності. Тому навчальний

процес треба організувати так, щоб студент (курсант) прагнув до систематичного, активного оволодіння знаннями з фахових дисциплін. Це потребує нового підходу до організації самостійної роботи студентів (курсантів) у процесі їх навчання, до розробки нових технологій організації навчального процесу та контролю знань студентів. Великі можливості в розв'язанні цієї проблеми має модульна система навчання та рейтинговий контроль знань студентів, яким зараз приділяється значна увага у ВУЗах України.

Увесь вузол можливих проблем розв'язує домінанта якості професійної підготовки військово-педагогічних кадрів, досягти якої допоможе ґрунтовний аналіз досягнень наукових шкіл, новаторського досвіду діяльності у ВНЗ. Безперечно, Україні потрібно багато чого навчитися, але разом із тим вона має що запропонувати.

Теоретичний доробок академічної науки та реалізовані проекти розвитку педагогічної майстерності, педагогічної творчості, професіоналізму педагога мають широко презентуватися на міжнародному рівні разом з упровадженням найсучасніших медіа-технологій.

Таким чином, вартісним орієнтиром успіху на болонському шляху України постає гармонія традицій та інновацій у вищій освіті в цілому та професійній підготовці військової еліти зокрема, підтримувана тісною співпрацею держави.

У низці інтеграційних проблем, тісно пов'язаних з вищезазначеною, стоїть проблема формування духовної культури суб'єкт – об'єктами навчально-педагогічного процесу.

Дійсно, висока духовність, яка є похідною семантики національної ментальної парадигми, необхідна умова ефективності військової праці, навчання й удосконалення особистісних якостей майбутнього офіцера. “Проявляючись як результат розвитку буття, – пише український філософ С.В. Пролєєв, – дух стає елементом подальшої еволюції світу [3, с. 19]. Тому важливим компонентом цього процесу є виховання курсантів (студентів) на “культурній пам'яті людства”. Без культури суспільство не могло б розвиватися, як не могла б існувати людина без пам'яті. Опановуючи вже набуті духовні цінності змістовних сутностей НМП і створюючи нові, ми тим самим допомагаємо суб'єкт-об'єктам цього процесу вдосконалювати себе. Рівень акмеолого-педагогічної культури стає одним із чинників ментальної вихованості людини. Проте Ентоні Сміт застерігає, щодо виникнення проблеми глобалізації культури: “На відміну від попередніх культурних імперіалізмів, що мали етнічне коріння, час і місце свого походження, нова глобальна культура універсальна і позачасова... за своєю суттю ця культура штучна” [2, с. 164].

Однією з програмних вимог Болонського процесу є збільшення вимог до якості знань з навчальних дисциплін для забезпечення визнання кредитів на території Європи, а одним із найбільш дієвих засобів підвищення якості знань є особистісно-орієнтоване навчання. Сутність особистісно-орієнтованої педагогіки (за В.В. Серіковим) – це створення умов для повноцінного прояву і розвитку особистості. Тобто розвиток особистості залишається актуальним

завданням, але центр педагогічної дії зміщується з кінцевого результату навчання на сам процес навчання. Ще більш цікавою і змістовною є думка В.В. Серікова про те, що ніякий досвід не засвоюється ефективно, якщо не задіяна особистісно-сміслова сфера особистості. Тобто навчання тільки тоді буде ефективним, коли потреба в навчанні переходить і сфери зовнішніх, ситуаційно-обумовлених атрибутів до сфери внутрішніх інтересів студента (курсанта), набуває для нього особистісного смислу. Справжня освіта можлива лише за умови, коли той, хто навчається, стає тим, хто пізнає. “Сам майбутній офіцер повинен ставитися до навчання як до творчості, і не тільки “для себе”, але й “у собі”, тобто створює себе так, щоб навчання, зміст його стали й творчою потребою – тоді творчість “випростатиме” з нього, як підкреслює О.Б. Попова, – і буде такою самою потребою в процесі служби” [4, с. 115].

Сучасні військові вчені М.І. Нецадим, В.В. Ягупов, О.В. Торічний, В.С. Маслов, О.І. Кульчицька, С.О. Сисоєва, Е.Е. Литвиновський та інші одним із шляхів підвищення ефективності процесу підготовки фахівців для Збройних Сил України відповідно до вимог Болонського процесу вбачають запровадження особистісно-орієнтованих педагогічних технологій, метою яких є організація управління навчальним процесом. Воно повинно бути спрямоване, по-перше, на чітке визначення цілей навчально-виховного процесу (НВП) у вигляді певних його результатів і шляхів щодо їх поступового досягнення; по-друге, що дуже важливо, на моделювання діяльності як науково-педагогічних працівників, так і студентів (курсантів). Отже сутність педагогічних технологій професійної підготовки фахівців у воєнній сфері полягає в “керованості процесу навчання, спрямованого на розвиток особистості” [5, с. 86].

Отже, аналізуючи інтеграційні прагнення України, ми можемо констатувати, що в національній системі вищої освіти, зокрема й військовій, уже зроблено суттєві кроки на шляху до європейської освітньої інтеграції, а саме: демократизація освіти, введення ступеневої освіти, підготовка фахівців за визнаннями у світовому співтоваристві освітньо-кваліфікаційними рівнями, експериментальне впровадження модульно-кредитної системи підготовки військових фахівців. Незважаючи на наслідки, можна твердити, що використання кредитно-модульних технологій навчання позитивно відобразатиметься на процесах гуманізації та демократизації військової освіти, а студенти (курсанти), навчаючись за такими технологіями, зможуть себе реалізувати і в навчальній, а в майбутньому і в професійній і суспільно-громадській діяльності.

Список використаних джерел

1. Болонський процес: модернізація змісту природничої педагогічної освіти: Збірник наукових праць. – Полтава: АСМІ, 2005. – 353 с.
2. Пролеев С.Д. Духовность и бытие человека. – К.: Наукова думка, 1992. – 249 с.
3. Национальна ідентичність Є. Сміт: Переклад з англійської П. Таращук. – К.: Основи, 1994. – 302 с.
4. Попова О.Б. Наріжені буттєві цінності і система освіти // Мультиверсум. Філософський альманах. Вип. 27. – К., 2002. – 115 с.
5. Сисоєва С. О. Технологізація освіти і професійної

діяльності в умовах неперервної професійної освіти // Педагогічні технології у неперервній освіті: Монографія. – К.: Владас, 2001. – 112 с.

References

1. Bolons'kyi protses: modernizatsiya zmistu pryrodnychoyi pedahohichnoyi osvity: Zbirnyk naukovykh prats'. – Poltava: ASMI, 2005. – 353 s.
2. Proleev S.D. Dukhovnost' y b'itye cheloveka. – K.: Naukova dumka, 1992. – 249 s.
3. Natsional'na identychnist' Ye. Smit: Pereklad z anhliys'koyi P. Tarashchuk. – K.: Osnovy, 1994. – 302 s.
4. Popova O.B. Narizheni buttyevi tsinnosti i systema osvity // Mul'tyversum. Filosofs'kyi al'manakh. Vyp. 27. – K., 2002. – 115 s.
5. Sysoyeva S. O. Tekhnolohizatsiya osvity i profesiynoyi diyal'nosti v umovakh neperervnoyi profesiynoyi osvity // Pedahohichni tekhnolohiyi u neperervnyi osviti: Monohrafiya. – K.: Vladas, 2001. – 112 s.

Puchkov A. A., PhD, associate professor, head of the faculty, Military Institute of Telecommunications and Information of the Kiev State University of Telecommunications (Ukraine, Kiev), uvarkina@rambler.ru

European integration process of higher education of Ukraine and its impact on the preparation of military experts

The article considers influence of Ukrainian higher education Euro integration on the process of humanisation and democratisation of higher military education, The national education system, including military education, opens possibilities for real integration of Ukraine into European educational space. Combination of traditions and new trends in higher education especially in professional military training, which is supported by state cooperation, is a guiding line of Ukrainian success on the Bolon way.

Keywords: *euro integration, higher education, higher military education, military specialists.*

Пучков А. А., кандидат философских наук, доцент, начальник факультета, Военный институт телекоммуникаций и информатизации Киевского Государственного университета телекоммуникаций (Украина, Киев), uvarkina@rambler.ru

Процес євроінтеграції вищої освіти України та його вплив на підготовку воєнних спеціалістів

В статті розглядається вплив євроінтеграції вищої освіти України на процес гуманізації та демократизації вищої освіти воєнного образования. Національна система образования, составной частью которой является военное образование, открывает возможности к реальной интеграции Украины в европейское образовательное пространство. Ориентиром успеха на болонском пути Украины встает гармония традиций и инноваций в высшем образовании в целом и профессиональной подготовке военной элиты в частности, поддерживаемые тесным сотрудничеством государства.

Ключевые слова: *євроінтеграція, вищеє образование, вищеє воєнне образование, воєнні спеціалісти.*

* * *

УДК 37.013.73

Терещицький С. О.
кандидат філософських наук, доцент, Національний педагогічний університет ім. М. П. Драгоманова (Україна, Київ), som_org@ukr.net

СУЧАСНІ ТЕОРІЇ ТА МОДЕЛІ ПРИЙНЯТТЯ РІШЕНЬ В ОСВІТНІЙ ПОЛІТИЦІ

Стаття присвячена розгляду загальних теорій прийняття рішень в контексті їх дієвості в сфері освітньої політики. Методологічна база дослідження визначається підходом, який спирається на принципи об'єктивності та цілісності. Зокрема, в роботі застосовано: метод історизму та герменевтики; діалектичний метод; метод системного аналізу; порівняльний метод. Базуючись на досвіді вітчизняних та іноземних дослідників в галузі освітнього менеджменту, автор показує вагомим значення ідей теорії управління та керівництва в завданні підготовки, здійснення та контролю виконання політичних рішень. Стаття логічно підходить до типових моделей пошуку вибору за допомогою семантичного аналізу та синтезу понять “модель”, “освітня політика” та “рішення”. Дослідження робить акцент на можливість певних теорій задовольнити потреби керівників в сфері освіти.

Ключові слова: *рішення, “decision-making”, освітня політика, модель, освітній менеджмент, ефективність.*